

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 21Csp/6/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5619200222
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Marcián
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2019:5619200222.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš - sudca JUDr. Daniel Marcián v spore žalobcu R Collectors, s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, IČO: 50094297, proti žalovaným: 1.) H. T., nar. XX. X. XXXX, s trvalým pobytom V. XXX/X, I. T., a 2.) C. T., nar. X. X. XXXX, s trvalým pobytom V. XXX/X, I. T., o zaplatenie 899,99 eur s príslušenstvom a bankovými poplatkami vo výške 39,65 eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaní sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 626,52 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 626,52 eur od 20. 2. 2016 do zaplatenia, to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Vo zvyšnom rozsahu sa žaloba zamieťa.

III. Žalobca má voči žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu 33,36 %, pričom o konkrétnej výške tejto náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobou z 22. 1. 2019, doručenou na tunajší súd 25. 1. 2019, sa žalobca domáhal rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaných zaplatiť mu spoločne a nerozdielne istinu vo výške 899,99 eur spolu s „úrokom“ z istiny vo výške 1.044,22 eur (v rámci ktorého „úroku“ ako to nepriamo vyplýva z odôvodnenia žaloby zahŕňal žalobca okrem nezaplateného zmluvného úroku za obdobie do 22. 1. 2019 - deň spisovania žaloby, aj nezaplatený úrok z omeškania za obdobie do 22. 1. 2019), zmluvným úrokom vo výške 25,50 % ročne zo sumy 899,99 eur od 23. 1. 2019 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 899,99 eur od 23. 1. 2019 do zaplatenia a bankovými poplatkami vo výške 39,65 eur. Uvedený žalobný návrh odôvodnil nasledovnými skutkovými a právnymi tvrdeniami. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej 6. 8. 2018 medzi postupcom - Poštová banka, a.s, so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, Bratislava, IČO: 31340890 a postupníkom - žalobcom, bola pohľadávka voči žalovaným vyplývajúca zo zmluvy o úvere č. 1465930421 postúpená na žalobcu. Na základe zmluvy o úvere č. 1465930421 poskytol právny predchodca žalobcu žalovaným peňažné prostriedky vo výške 1.000 eur. Žalovaní sa v zmluve pritom zaviazali vrátiť právnemu predchodcovi žalobcu istinu a zaplatiť mu úroky, poplatky a iné peňažné plnenia podľa zmluvných dokumentov (vrátane neoddeliteľných súčastí tejto zmluvy - všeobecných obchodných podmienok sadzobníka poplatkov). Žalovaní si však neplnili záväzky riadne a včas a v dôsledku ich omeškania právny predchodca žalobcu podľa § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vyhlásil 4. 12. 2016 úver za predčasne splatný. Po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalovaní neuhradili ani časť z dlžnej sumy. K dátumu spisovania žaloby (22. 1. 2019) boli žalovaní povinní zaplatiť žalobcovi dlžnú istinu vo výške 899,99 eur, dlžné „úroky“ z istiny za obdobie do 22. 1. 2019 vo výške 1.042,22 eur, zmluvný úrok vo

výške 25,50 % ročne zo sumy 899,99 eur od 23. 1. 2019 do zaplatenia, úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 899,99 eur od 23. 1. 2019 do zaplatenia a bankové poplatky vo výške 39,65 eur.

2. Žalovaní sa k žalobe (napriek výzve súdu) nijako písomne nevyjadрили.

3. Nakoľko hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšovala 1.000 eur, pričom išlo iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia, a nakoľko pre absenciu vyjadrenia žalovaných možno povedať, že skutkové tvrdenia strán neboli sporné, súd podľa § 297 písm. b) Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z.z. v znení neskorších predpisov, ďalej len „CSP“) na prejednanie tohto sporu nenariadil pojednávanie. Dňa 15. 3. 2019 tunajší súd podľa § 219 ods. 3 CSP oznámil čas a miesto verejného vyhlásenia rozsudku, a to na úradnej tabuli tunajšieho súdu a na webovej stránke tunajšieho súdu. Rozsudok bol následne tunajším súdom verejne vyhlásený 28. 3. 2019.

4. Súd na zistenie skutkového stavu vykonal žalobcom navrhnuté a pripojené dôkazy (žalovaní nenavrhovali vykonať žiadne dôkazy.)

5. Zo zmluvy o úvere uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými 17. 2. 2014 vyplynulo, že právny predchodca žalobcu sa zaviazal poskytnúť žalovaným úver vo výške 1.000 eur, ktorý mali žalovaní vrátiť v 72 mesačných splátkach po 28 eur so splatnosťou týchto splátok od 10. 3. 2014 do 10. 2. 2020, vždy k 10. dňu v kalendárnom mesiaci. V tejto zmluve nie je uvedený údaj o celkovej čiastke, ktorú je spotrebiteľ povinný na základe tejto zmluvy zaplatiť. Je tam len uvedená celková výška nákladov v sume 952,50 eur. V zmluve taktiež chýba údaj o dobe trvania zmluvy. Je tam len uvedený dátum konečnej splatnosti úveru (10. 2. 2020.) V zmluve si strany nedojednali poistenie schopnosti žalovaných splácať úver. Výška úrokovej sadzby je 25,50 % ročne, RPMN (ročná percentuálna miera nákladov) je uvedená v sadzbe 32,18% a priemerná hodnota RPMN v sadzbe 25,82 %.

6. Z listiny - aktuálny stav úveru ku 28. 9. 2018 (z časti - zaplatené splátky) súd zistil, že žalovaní na splátkach podľa tejto zmluvy zaplatili právnemu predchodcovi žalobcu celkovo 373,48 eur, pričom k poslednej úhrade vo výške 28,76 eur došlo 19. 2. 2015. Z tejto časti tiež vyplýva, že súčasťou splátok boli okrem istiny aj úroky a poplatky. Z tohto listinného dôkazu (z časti - vyčerpaný úver) vyplynulo, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovaným úver vo výške 1.000 eur.

7. Z dvoch listín - upozornení - výziev na splatenie dlžnej časti úveru (obe) z 11. 1. 2016 (adresovaných ako žalovanému v 1. rade tak aj žalovanej v 2. rade) v spojení s fotokópiou podacieho hárku č. EPH006058071 mal súd preukázané, že právny predchodca žalobcu oboch žalovaných (osobitne) 11. 1. 2016 (kedy sa dostali do dispozičnej sféry žalovaných podľa § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka) upozornil, že ku 8. 1. 2016 je pohľadávka právneho predchodcu žalobcu zo zmluvy o úvere viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti, pričom ich súčasne vyzval na zaplatenie dlžnej sumy v lehote 15 dní od doručenia týchto výziev, s upozornením, že inak využije právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vyhlásiť celú pohľadávku z úverovej zmluvy za predčasne splatnú.

8. Z dvoch listín - výziev na úhradu dlžnej sumy (obe) zo 4. 2. 2016 (adresovaných ako žalovanému v 1. rade tak aj žalovanej v 2. rade) v spojení s fotokópiou príslušných doručeníek vyplynulo, že 9. 2. 2016 bolo obom žalovaným (osobitne) oznámené, že pohľadávky vyplývajúca zo zmluvy o úvere sa stala k 4. 2. 2016 predčasne splatnou v celom rozsahu a súčasne vyzval žalovaných, na úhradu tejto dlžnej sumy v lehote 10 kalendárnych dní od doručenia tejto zmluvy.

9. Zo zmluvy o postúpení pohľadávok č. I/2018 uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalobcu - Poštová banka, a.s., so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, Bratislava, IČO: 31340890 ako postupcom a žalobcom ako postupníkom 6. 8. 2018 v spojení s prílohou č. 1 k tejto zmluve (na č.l. 51 spisu) súd zistil, že právny predchodca žalobcu pred začatím tohto konania hmotnoprávne postúpil na žalobcu pohľadávku uplatňovanú v tomto konaní, čím bola daná aktívna vecná legitímácia žalobcu na toto konanie.

10. Takto zistený skutkový stav súd podrobil svojmu právnemu posúdeniu, pričom aplikoval nasledovné hmotnoprávne ustanovenia.

11. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. - o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere zo 17. 2. 2014, ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

12. Podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

13. Podľa § 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania.

14. Podľa § 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

15. Podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti - ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

16. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti - dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

17. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20130610.html>>, r) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20130610.html>> a y) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20130610.html>>.

18. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb., v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere zo 17. 2. 2014, ďalej len „OZ“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

19. Podľa § 52 ods. 3 OZ dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

20. Podľa § 52 ods. 4 OZ spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

21. Podľa § 53 ods. 6 OZ ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

22. Podľa § 39 OZ neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

23. Predmetná zmluva o úvere uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou 17. 2. 2014 spĺňa definíciu zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko v danom prípade išlo o poskytnutie spotrebiteľského úveru podľa § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, teda o dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy

o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky právnym predchodcom žalobcu ako veriteľom podľa § 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, teda ako právnickou osobou, ktorá ponúka, resp. poskytuje spotrebiteľské úvery v rámci svojej podnikateľskej činnosti, žalovanej ako spotrebiteľovi podľa § 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, teda ako fyzickej osobe, ktorá pri uzatváraní zmluvy nekonala v rámci svojho podnikania alebo povolania, a spotrebiteľ sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

24. Táto zmluva o úvere zo 17. 2. 2014 je však súčasne spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 ods. 1 OZ, pretože bola uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu ako dodávateľom podľa § 52 ods. 3 OZ, teda ako osobou, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, a žalovaným ako spotrebiteľom podľa § 52 ods. 4 OZ, teda ako fyzickou osobou, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

25. Zmluva o úvere zo 17. 2. 2014 pritom neobsahuje obligatórnu obsahovú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, a to dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V zmluve je síce v súlade s § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch uvedený termín (dátum) konečnej splatnosti úveru (10. 2. 2020), avšak z uvedeného zákonného ustanovenia (§ 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch) výslovne vyplýva, že sa vyžaduje uvedenie obidvoch údajov, teda nielen termínu konečnej splatnosti úveru, ale aj doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Inak by to zákonodarca takto výslovne a kumulatívne v tomto ustanovení neformuloval, a preto ani (prípadná) obrana žalobcu, že ide o formalistický prístup súdu, vôbec neobstojí. Súd v tomto prípade nemohol (navyše v neprospech spotrebiteľa) ignorovať jednoznačné a výslovne formulované znenie zákona.

26. Zmluva o úvere zo 17. 2. 2014 ďalej neobsahuje obligatórnu obsahovú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, a to celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ na základe tejto zmluvy o úvere zaplatiť. V zmluve je pritom uvedená len celková výška nákladov (myslené zrejme celkových nákladov spojených s úverom, tomuto nedostatku však súd neprisobil žiaden význam) vo výške 952,50 eur, avšak to podľa výslovného znenia ust. § 9 ods. písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch nestačí. Právny predchodca žalobcu zrejme (v danom čase) ešte nezaregistroval zmenu v zákonnej úprave, keď zákon č. 129/2010 Z.z. (účinný od 2. 4. 2010) v ustanovení § 9 ods. 2 písm. j) na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy v zákone č. 258/2001 Z.z. (konkrétne v ust. § 4 ods. 2 písm. j)) požadoval uvedenie (a aj dodnes požaduje) celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, a nie (ako to bolo v predchádzajúcej úprave v § 4 ods. 2 písm. j) zákona č. 258/2001 Z.z.) uvedenie celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom. Právny predchodca žalobcu teda nevyhovel novej právnej úprave (účinnnej v čase uzatvorenia zmluvy už viac ako štyri roky), keďže neuviedol celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ na základe tejto zmluvy zaplatiť, čím porušil ustanovenie § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch (účinné v čase uzatvorenia zmluvy o úvere zo 17. 2. 2014.)

27. Absencia vyššie uvedených obligatórnych obsahových náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch (údaja o dobe trvania zmluvy) a podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch (údaja o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ na základe zmluvy zaplatiť), tak má za následok podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch záver o tom, že tento spotrebiteľský úver je treba považovať od počiatku (od uzavretia zmluvy o úvere zo 17. 2. 2014) za bezúročný a bez poplatkov. Preto súd nemohol žalobcovi priznať nárok na uplatnený zmluvný úrok a poplatky.

28. Ak by aj bol právny názor prezentovaný v súvislosti s absenciou údajov o celkovej sume, ktorú je spotrebiteľ na základe zmluvy povinný zaplatiť (podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch) nesprávny, s (prípadným) poukazom na to, že k celkovej čiastke, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť sa dalo dospieť spočítaním sumy nákladov uvedených v zmluve a sumy poskytnutého úveru uvedeného v zmluve, tak aj tak by bolo treba takto (nepriamo) v zmluve uvedenú celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, považovať za uvedenú v nesprávnej výške (a tým vlastne za neuvedenú v zmluve), pretože spočítaním sumy celkových nákladov spojených s úverom uvedenej v zmluve vo výške 952,50 eur so sumou poskytnutého úveru uvedeného v zmluve vo výške 1.000 eur, dospejeme k sume 1.952,50 eur, avšak vynásobením počtu splátok uvedených v zmluve (72) výškou splátky (28 eur) sa

dopracujeme k sume 2.016 eur, teda k sume vyššej ako by bola celková suma, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť, odvodená z údajov o celkovej sume nákladov a celkovej výške poskytnutého úveru. V danom prípade by potom bola významná nielen tá okolnosť, že ide o nesprávne určenú celkovú sumu, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť (čo už samotné by však stačilo na konštatovanie nedodržania obligatórnej obsahovej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch), ale aj tá okolnosť, že by išlo o uvedenie celkovej sumy, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť v nižšej sume ako je (objektívna) celková suma, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť (na základe vynásobenia počtu a výšky splátok.) Teda išlo by o zavádzanie spotrebiteľa, ktoré mohlo ovplyvniť spotrebiteľa pri rozhodovaní o tom, či danú zmluvu uzatvorí, alebo nie, a to v prospech uzatvorenia zmluvy. (Prípadná) obrana, že rozdiel medzi týmito sumami je spôsobený poisťným určeným na poistenie schopnosti žalovaných splácať úver (zahrnutým do pravidelnej mesačnej splátky spolu s istinou a zmluvnými úrokmi) s poukazom na § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch podľa ktorého do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom sa nezahŕňa poisťné na postenie schopnosti spotrebiteľa splácať úver (v spojení s § 2 písm. h) zákona o spotrebiteľských úveroch), pretože šlo o dobrovoľné poistenie, ktoré nebolo podmienkou poskytnutia úveru, tu neobstojí, pretože v danom prípade, žaide poistenie schopnosti splácať úver podľa zmluvy nebolo uzatvorené (nesplňali na to žalovaní podmienky.)

29. Navyše (ak by aj nebola konštatovaná bezúročnosť úveru podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch), pokiaľ ide o žalobcom uplatnený nárok na zmluvný úrok, treba povedať, že keďže zákon o spotrebiteľských úveroch (účinný v čase uzatvorenia zmluvy) ako *lex specialis* (ani jeho vykonávací predpis) neobsahoval žiaden limit pre ročnú percentuálnu mieru nákladov (vyjadrujúcu mieru odplaty), bolo nutné (v tomto smere) aplikovať ako *lex generalis* - všeobecnejšiu právnu úpravu týkajúcu sa limitu pre odplatu, a to ustanovenie § 53 ods. 6 OZ. V spotrebiteľskej zmluve dojednaný zmluvný úrok vo výške 25,50 % ročne však podstatne prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch podľa § 53 ods. 6 OZ. Výklad ustanovenia § 53 ods. 6 OZ pritom podáva tunajší odvolací súd (v rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp.zn.: 7Co/569/2015 z 9. 2. 2016) keď uvádza, že: „v praxi ide o odplatu obvykle požadovanú bankami za spotrebné úvery v obdobných prípadoch bez ohľadu na to aký subjekt poskytuje peňažné prostriedky.“ Priemerné úrokové miery zo spotrebiteľských úverov poskytnutých bankami s lehotou splatnosti nad 5 rokov, ako tomu bolo aj v tomto prípade (kde zmluva bola rozvrhnutá na 72 pravidelných mesačných splátok) predstavovali vo februári 2014 (v čase uzatvorenia zmluvy o úvere zo 17. 2. 2014) úrokovú sadzbu vo výške 10,44 % ročne (zdroj: A..B..U.), a teda ak dojednaná úroková sadzba vo výške 25,50 % túto priemernú úrokovú mieru prevyšovala 2,5 krát, išlo jednoznačne o podstatné prevýšenie podľa § 53 ods. 6 OZ. Dojednanie takýchto úrokov v zmluve o spotrebiteľskom úvere je preto v rozpore so zákonom (§ 53 ods. 6 OZ), čím je toto dojednanie o úrokoch (ako celok) podľa § 39 OZ (absolútne) neplatné, na čo musel súd v spotrebiteľskom spore prihliadnuť *ex offio*. Ak by však bol aj tento právny názor o (absolútnej) neplatnosti dojednania o úrokoch podľa § 39 OZ pre rozpor so zákonom (§ 53 ods. 6 OZ) nesprávny, tak ďalším dôvodom pre vyslovenie záveru o (absolútnej) neplatnosti dojednania o úrokoch (podľa § 39 OZ) by bol rozpor takéhoto dojednania s dobrými mravmi, pretože neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká dojednaná výška úrokov, ktorá podstatne prevyšuje úrokovú sadzbu v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn.: 5 Cdo 26/2011.) Súd v tejto súvislosti poukazuje aj napríklad na rozsudok Krajského súdu v Nitre sp.zn.: 9Co/77/2017 z 15. 3. 2018, ktorý v obdobnej veci vyslovil právny názor, podľa ktorého úroková miera vo výške 22,80 % ročne dohodnutá medzi žalobcom a žalovaným podstatne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru, keď podľa priemerných úrokov obchodných bánk v mesiaci február 2012 pri spotrebiteľskom úvere nad 5 rokov, kde bol úrok vo výške 13,47% ročne, vyvodil neplatnosť takéhoto dojednania o úroku pre rozpor s dobrými mravmi, pretože dojednaný úrok v danom prípade prekročil limit úrokových sadzieb uplatňovaných bankami o viac ako 59 %, pričom neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov dojednaná, ktorá podstatne prevyšuje úrokovú sadzbu v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek, s poukazom krajského súdu práve na uvádzané rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn.: 5 Cdo 26/2011.

30. Na základe absolútnej neplatnosti zmluvného dojednania o úrokoch podľa § 39 OZ tak žalobca takisto (okrem dôvodu bezúročnosti podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch) by nemal nárok na žiadne uplatnené zmluvné úroky (či už za dobu do 22. 1. 2019 alebo potom), preto vo vzťahu k uplatneným zmluvným úrokom súd žalobu zamietol.

31. V tejto súvislosti ešte súd považuje za potrebné dodať, že ak by aj žalobca mal nárok na zmluvné úroky, nemohol by mu ich priznať za obdobie od vyhlásenia mimoriadnej splatnosti, tak ako si ich uplatňoval žalobca v žalobe, a to vzhľadom na právny názor vyplývajúci z rozhodnutia Ústavného súdu SR sp.zn.: IV. ÚS 476/2012, (s ktorým názorom sa tunajší súd stotožňuje) podľa ktorého nie je možné priznať dodávateľovi proti spotrebiteľovi nárok na zmluvné úroky aj za dobu po vyhlásení mimoriadnej splatnosti, pokiaľ si súčasne uplatňuje za dobu po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úroky z omeškania, nakoľko by išlo neprípustné dvojnásobné zaťaženie spotrebiteľa. Podobne považoval za neprípustné požadovať zmluvné úroky spolu s úrokmi z omeškania po zosplatnení aj Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp.zn.: 4 Obo 143/98.

32. Pokiaľ ide o uplatnený nárok na (bližšie neurčené) poplatky vo výške 39,65 eur (okrem poplatku - poisťné na poistenie schopnosti žalovaných splácať úver, pretože nárok na toto poisťné nebol v danom prípade v zmluve vôbec dojednaný), uplatňovaný v rámci požadovaných splátok, tak odhliadnuc aj od vyššie uvedeného záveru o bezpoplatkovosti tohto spotrebiteľského úveru podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o úvere zo 17. 2. 2014 neobsahuje individuálne dojednanie o týchto poplatkoch, a odkaz na sadzobník poplatkov v zmluve (časť 3.5), vôbec neobstojí, pretože sadzobník poplatkov nepredstavuje zmluvné dojednanie. Sadzobník poplatkov je svojou povahou interným dokumentom právneho predchodcu žalobcu, ktorý nenapĺňa charakteristiku vzájomnej dohody zmluvných strán. Navyše iba odkaz v zmluve na sadzobník poplatkov žalobcu (aj za situácie, že spotrebiteľ by vyhlásil, že pred podpisom zmluvy sa oboznámil s poplatkami súvisiacimi s danou zmluvou) nespĺňa požiadavku individuálneho dojednanie, a to o to viac, že účtovanie poplatkov na ťarchu účtu majiteľa bolo zakomponované do formulárovej zmluvy pripravenej právnym predchodcom žalobcu ako dodávateľom, obsah ktorej spotrebiteľ nemohol reálne ovplyvniť (hoci sa s ňou mohol oboznámiť vopred - § 53 ods. 2 OZ) a musel ju prijať ako celok. Rovnaký záver vyplýva aj z viacerých rozhodnutí tunajšieho odvolacieho súdu napr. z rozsudku Krajského súdu v Žiline sp.zn. : 6Co/95/2018 z 27. 6. 2018 alebo rozsudku Krajského súdu v Žiline sp.zn.: 10Co/236/2017 zo 14.12.2017. Súd navyše dodáva, že z ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 53 ods. 4 písm. v) Občianskeho zákonníka (účinného v čase vyhlásenia tohto rozsudku) vyplýva, že právny predchodca žalobcu ako dodávateľ nemôže požadovať úhradu takých plnení od spotrebiteľa, ktorých úhrada nebola upravená v zmluve. Ustanovenie § 53 ods. 4 písm. v) Občianskeho zákonníka (účinného v čase vyhlásenia tohto rozsudku) síce v čase uzavretia tejto zmluvy o úvere zo 17. 2. 2014 nebolo účinné, ale v tom čase bol účinný § 53 ods. 1 OZ (všeobecná klauzula definujúca neprijateľnú podmienku), pričom v ust. § 53 ods. 4 OZ sa uvádza (demonštratívny) výpočet (v čase uzatvorenia zmluvy o úvere) len príkladmo uvádzaných neprijateľných podmienok, ktoré môžu napĺňať všeobecnú charakteristiku neprijateľnej podmienky podľa § 53 ods. 1 OZ, a teda spôsobovať značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Preto hoci neprijateľná podmienka vyjadrená v § 53 ods. 4 písm. v) Občianskeho zákonníka (účinného v čase vyhlásenia tohto rozsudku) bola zaradená do tohto paragrafu až neskôr ako došlo k uzatvoreniu zmluvy zo 17. 2. 2014 tým, že bola do tohto ustanovenia (§ 53 ods. 4) zaradená do jeho demonštratívneho výpočtu, zákonodarca vlastne akoby (dodatočne) skonštatoval, že tu tiež ide o prípad, kedy dochádza ku vzniku značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a preto (nejde o porušenie zákazu retroaktivity zákona) je možné túto neprijateľnú podmienku prostredníctvom § 53 ods. 1 OZ vziať späť aj na dobu uzatvorenia zmluvy zo 17. 2. 2014. Neprijateľná podmienka je podľa § 53 ods. 5 OZ neplatná, súd preto takto uplatnenú sumu poplatkov nemohol žalobcovi priznať. Z uvedených dôvodov (ako aj vzhľadom na vyššie konštatovanú bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch) súd teda zamietol žalobu aj vo vzťahu k tejto sume poplatkov.

33. Z toho, že žalobca nemá nárok na uplatnené zmluvné úroky a poplatky vyplýva, že má nárok iba na istinu poskytnutého spotrebiteľského úveru vo výške 1.000 eur zníženú o sumu celkovo žalovanými (na úhradu záväzkov z tejto zmluvy) zaplatenú vo výške 373,48 eur (bez ohľadu na to, na aký účel boli tieto platby žalovanými určené, či žalobcom započítané), teda žalobca má voči žalovaným podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch nárok iba na sumu 626,52 eur, ktorú mu súd preto aj priznal.

34. Pokiaľ ide o úroky z omeškania, tak na rozdiel od rozlišovania úrokov z omeškania uvedeného v žalobe na úroky z omeškania do 22. 1. 2019 (ako dni spísania žaloby) a úroky z omeškania po 22. 1. 2019, súd považoval pre účely tohto rozhodnutia za relevantnejšie rozlišovanie úrokov z omeškania

za obdobie do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti a úrokov z omeškania po vyhlásení mimoriadnej splatnosti.

35. Pokiaľ ide o nárok na úroky z omeškania za obdobie po vyhlásení mimoriadnej splatnosti (teda na úroky z omeškania od vyhlásenia mimoriadnej splatnosti do 22. 1. 2019 a na úroky z omeškania od 23. 1. 2019), súd ich mohol žalobcovi priznať len zo sumy (vyššie priznanej) nevrátenej istiny úveru vo výške 626,52 eur (a nie z ním uplatnenej sumy 899,99 eur.) Vzhľadom na to, že oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo 4. 2. 2016 boli doručené obom žalovaným 9. 2. 2016, pričom v týchto oznámeniach boli žalovaní súčasne vyzvaní na zaplatenie mimoriadne zosplatennej sumy v lehote do 10 dní od doručenia im týchto výziev, teda do 19. 2. 2016 (čo je skutočný deň mimoriadnej splatnosti), tak až nasledujúceho dňa (20. 2. 2016) nastal prvý deň omeškania s mimoriadne zosplatenou sumou nevrátenej istiny úveru, od ktorého priznal súd žalobcovi (zo zosplatennej sumy) úroky z omeškania. Keďže 20. 2. 2016 bola základná úroková sadzba Q. 0,5 % ročne, súd podľa § 3 nariadenia v spojení s § 517 ods. 2 OZ priznal žalobcovi nárok na úroky z omeškania za dobu po vyhlásení mimoriadnej splatnosti v sadzbe 5,05 % ročne (zvýšené o 5 percentuálnych bodov.)

36. Pokiaľ ide o nárok na úroky z omeškania za obdobie do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti, tak tu by síce v zásade mohol mať žalobca nárok na úroky z omeškania z jednotlivých včas nezaplatených splátok istiny úveru (v období od uzatvorenia zmluvy do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti), avšak zo žaloby, ani z predložených dôkazov súd nemohol nijako dospieť k vyčísleniu tejto sumy (a v podstate ani k tomu či si ich žalobca v rámci „úrokov do 22. 1. 2019“ vôbec uplatňoval), pretože žalobca v rámci uplatneného „úroku“ z istiny vo výške 1.044,22 eur vlastne nerozlíšiteľným spôsobom zmiešaval jednak sumu nezaplateného zmluvného úroku za obdobie do 22. 1. 2019 (ktorá by mohla byť tvorená sumou zmluvného úroku za obdobie do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti a sumou zmluvného úroku za obdobie od vyhlásenia mimoriadnej splatnosti do 22. 1. 2019), a jednak sumu nezaplateného úroku z omeškania za obdobie do 22. 1. 2019 (ktorá by mohla byť tvorená sumou úroku z omeškania za obdobie do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti a sumou úroku z omeškania za obdobie od vyhlásenia mimoriadnej splatnosti do 22. 1. 2019.) Vzhľadom na uvedené súd nárok na úroky z omeškania za obdobie do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti nemohol žalobcovi pre neunesenie bremena tvrdenia (či dokonca absenciu výslovného návrhu na ich priznanie) ako aj pre neunesenie dôkazného bremena priznať.

37. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1 o ods.2 CSP, vychádzajúc z toho, že v žalobe si žalobca uplatňoval nárok na zaplatenie 899,99 eur s príslušenstvom a poplatky vo výške 39,65 eur (ktoré poplatky však nepredstavujú podľa § 121 ods. 3 OZ príslušenstvo), a vychádzajúc z toho, že v rozsudku mu bola priznaná iba suma 626,52 eur s príslušenstvom. Porovnaním týchto súm súd totiž dospel k záveru, že žalobcov úspech predstavoval 66,68 % (626,52 eur : 939,64 eur (899,99 eur + 39,65 eur)), a tým úspech žalovaných 33,32 %. Po odpočítaní úspechu žalovaných od úspechu žalobcu, súd pomerne rozdelil nárok na náhradu trov konania medzi strany sporu a priznal úspešnejšiemu žalobcovi proti žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu 33,36 %, s tým, že o konkrétnej výške tejto náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Liptovský Mikuláš písomne v dvoch vyhotoveniach, o ktorom odvolaní bude rozhodovať Krajský súd v Žiline.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolať možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolať proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v predchádzajúcom odseku, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolať dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučného poriadku) v znení neskorších predpisov.